DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
13. juni 1996 *

I sag C-205/94,

angående en anmodning, som Finanzgericht Baden-Württemberg i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Binder GmbH & Co. International

mod

Hauptzollamt Stuttgart-West,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2198/90 af 27. juli 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af frosne jordbær og hindbær og foreløbigt konserverede jordbær og hindbær med oprindelse i Polen (EFT L 198, s. 53) og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3797/90 af 21. december 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse, delvis forarbejdede røde frugter med oprindelse i Polen og Jugoslavien (EFT L 365, s. 22),

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne J.-P. Puissochet (refererende dommer), J.C. Moitinho de Almeida, L. Sevón og M. Wathelet,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— den spanske regering ved Director General de Coordinación Jurídica e Institucional Comunitaria Alberto José Navarro González og Abogado del Estado Gloria Calvo Díaz, Servicio Jurídico del Estado ante el Tribunal de Justicia Comunidades Europeas, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Claudia Schmidt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 14. marts 1996 er afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren i hovedsagen ved advokat Felix Kübler, Stuttgart, af den spanske regering ved Gloria Calvo Díaz, og af Kommissionen ved Claudia Schmidt,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 30. april 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 6. juli 1994, indgået til Domstolen den 14. juli 1994, har Finanzgericht Baden-Württemberg i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål, det ene vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2198/90 af 27. juli 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af frosne jordbær og hindbær og foreløbigt konserverede jordbær og hindbær med oprindelse i Polen (EFT L 198, s. 53), og det andet vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3797/90 af 21. december 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse, \ delvis forarbejdede røde frugter med oprindelse i Polen og Jugoslavien (EFT L 365, s. 22).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en tvist mellem Binder GmbH & Co. International (herefter »Binder«) og Hauptzollamt Stuttgart-West vedrørende de udligningsafgifter, som er blevet afkrævet Binder ved indførsel til Tyskland af frosne jordbær, hidrørende fra Polen.

3 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 426/86 af 24. februar 1986 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 49, s. 1) blev der oprettet en ordning for produktionsstøtte og regulering af samhandelen med tredjelande med henblik på at forbedre konkurrencedygtigheden af Fællesskabets produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager. Ifølge artikel 1 finder forordningen bl.a. anvendelse på frosne frugter, som ikke er tilsat sukker.

4 Samme forordnings artikel 18, stk. 1, første afsnit, bestemmer:

»Såfremt Fællesskabets marked for et eller flere af de i artikel 1 omhandlede produkter på grund af indførsel eller udførsel er ramt eller trues af alvorlige

forstyrrelser, der kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare, kan der træffes passende forholdsregler for samhandelen med tredjelande, indtil forstyrrelsen eller faren for forstyrrelse er forsvundet.«

5 Ifølge artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 521/77 af 14. marts 1977 om nærmere fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende beskyttelsesforanstaltninger for produkter forarbejdet på basis af frugt og grøntsager (EFT L 73, s. 28), som er opretholdt ved anvendelsen af forordning nr. 426/86, skal der ved vurderingen af, om der er opstået sådanne forstyrrelser eller en trussel herom, især tages hensyn til:

»a) omfanget af den faktiske eller den forventede indførsel eller udførsel

b) beholdningen af produkter på Fællesskabets marked

c) de faktiske priser for fællesskabsvarer på Fællesskabets marked eller den forventede udvikling i disse priser og især deres tendens til et voldsomt fald eller en voldsom stigning i forhold til de sidste års priser

d) de faktiske priser på Fællesskabets marked for produkter fra tredjelande, ført tilbage til et led, hvor de kan sammenholdes, og især deres tendens til et voldsomt fald, hvis den i første afsnit nævnte situation opstår på grund af indførsel.«

6 Blandt de beskyttelsesforanstaltninger, som kan træffes, nævnes indførelse af en minimumsprisordning med en udligningsafgift [jf. artikel 2, stk. 1, litra c), første led, i forordning nr. 521/77]. Beskyttelsesforanstaltningerne »kan kun træffes i det omfang og for den varighed, som er strengt nødvendigt. ... De kan begrænses til

visse afsendelses- eller oprindelseslande, bestemmelsessteder, kvaliteter eller præsentationer ...« (jf. samme forordnings artikel 2, stk. 2).

7 På grundlag af disse bestemmelser har Kommissionen vedtaget de omtvistede forordninger.

8 Ved forordning nr. 2198/90 blev der fastsat en minimumsimportpris bl.a. for frosne jordbær, som ikke er tilsat sukker, med oprindelse i Polen, og fastsat, at der skulle opkræves en udligningsafgift for enhver indførsel af disse produkter, som sker til en lavere pris end minimumsprisen. Denne forordning fandt anvendelse indtil den 31. december 1990.

9 Ordningen for minimumspriser med udligningsafgift blev opretholdt indtil den 31. marts 1991 ved forordning nr. 3797/90. Der blev dog ved denne forordning fastsat forskellige minimumspriser afhængig af, om der var tale om hele bær eller ej.

10 Sidstnævnte forordning blev i første omgang forlænget indtil den 31. juli 1991 ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 810/91 af 27. marts 1991 (EFT L 82, s. 49) og dernæst indtil den 25. september 1991 ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2152/91 af 22. juli 1991 (EFT L 200, s. 16).

11 Mellem november 1990 og september 1991 indførte Binder frosne jordbær fra Polen, som ikke var tilsat sukker. Hauptzollamt Stuttgart-West foranstaltede en kontrol og fandt det på grundlag heraf godtgjort, at Binder ikke havde overholdt de minimumspriser, som var fastsat i fællesskabsbestemmelserne. Hauptzollamt pålagde derfor Binder at betale udligningsafgifter.

12 Binder anlagde derfor sag ved Finanzgericht Baden-Württemberg, hvorunder selskabet krævede udsættelse af afgørelsen om afgiftsopkrævningen eller eventuelt afgørelsen ophævet. Binder gjorde gældende, at forordning nr. 2198/90 og nr. 3797/90 var ugyldige af følgende grunde: For det første, fordi der ikke forelå nogen forstyrrelse eller trussel om forstyrrelse af markedet, således som det fremgik af de dokumenter, selskabet havde fremlagt under sagen; for det andet, fordi de omtvistede forordninger ikke var tilstrækkeligt begrundet; for det tredje, fordi de trufne beskyttelsesforanstaltninger ikke var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Om det sidste punkt anførte Binder, at forordning nr. 2198/90 ikke sondrede mellem de forskellige kategorier af jordbær, at den indebar en skjult forhøjelse af minimumsimportprisen som følge af, at den var knyttet til den »grønne« ECU, og at perioden for anvendelsen af de omtvistede foranstaltninger var for lang.

13 For at kunne tage stilling hertil har Finanzgericht Baden-Württemberg forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er Kommissionens forordning (EØF) nr. 2198/90 af 27. juli 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af frosne jordbær og hindbær og foreløbigt konserverede jordbær og hindbær med oprindelse i Polen (EFT L 198 af 28.7.1990, s. 53) ugyldig for så vidt angår hele forordningens gyldighedsperiode indtil den 31. december 1990?

2) Er Kommissionens forordning (EØF) nr. 3797/90 af 21. december 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse delvist forarbejdede røde frugter med oprindelse i Polen og Jugoslavien (EFT L 365 af 28.12.1990, s. 22) ugyldig for så vidt angår forordningens oprindelige gyldighedsperiode indtil den 31. marts 1991 samt for så vidt angår forordningens forlængede gyldighedsperiode først indtil den 31. juli 1991 og derefter indtil den 25. september 1991 (jf. Kommissionens forordning (EØF) nr. 810/91 og nr. 2152/91, af henholdsvis 27.3.1991 og 22.7.1991, om ændring af forordning (EØF) nr. 3797/90 (EFT L 82 af 28.3.1991, s. 49, og L 200 af 23.7.1991, s. 16))?«

14 Ved disse to spørgsmål, som kan behandles under ét, ønsker den forelæggende ret oplyst, om forordning nr. 2198/90 og nr. 3797/90 er gyldige i betragtning af de argumenter, der er fremført af Binder under sagen. Disse argumenter skal derfor først gennemgås.

Spørgsmålet om alvorlig forstyrrelse af markedet

15 Binder har gjort gældende, at der ikke i den i sagen omhandlede periode var indtruffet nogen alvorlig forstyrrelse eller risiko for alvorlig forstyrrelse af Fællesskabets marked for frosne jordbær efter de kriterier, som er fastsat i artikel 1 i forordning nr. 521/77. Med støtte i en rapport fra Zentrale Markt-und Preisberichtstelle für Erzeugnisse der Land-, Forst-und Ernährungswirtschaft GmbH hævder sagsøgeren i hovedsagen, at stigningen i 1990 i indførslen af frosne jordbær skyldtes, at Fællesskabets egen produktion ikke kunne opfylde EF-industriens behov for forarbejdning af jordbær af sorten »Senga Sengana«, som praktisk taget ikke blev fremstillet i Fællesskabet. Binder tilføjer, at der på daværende tidspunkt kun fandtes en ringe mængde jordbær, som var fremstillet i Fællesskabet, og som var bestemt til forarbejdning, og at der ikke længere var nogen overproduktion af friske frugter, således som det havde været tilfældet i de foregående tre år. Endelig anfører selskabet, at prisen på friske frugter som helhed var stabil mellem 1989 og 1993, og at gennemsnitsprisen på frosne jordbær indført fra Polen var højere i 1990 og 1991 end i 1989.

16 Heroverfor har Kommissionen og den spanske regering gjort gældende, at der var en alvorlig risiko for forstyrrelse af markedet på det tidspunkt, da de omtvistede forordninger blev vedtaget. De hævder, at de polske myndigheder fra 1989 ikke længere var i stand til at kontrollere udførslerne af frosne jordbær og derfor ikke længere kunne påse overholdelsen af de aftaler om selvbegrænsning, som var indgået mellem Polen og Fællesskabet på dette område. Indførslerne af frosne jordbær fra Polen steg derfor kraftigt i løbet af første kvartal af 1990, hvilket medførte et

stærkt prisfald på Fællesskabets marked. Efter Kommissionens opfattelse afkræfter de dokumenter, som er fremlagt af Binder, og som kun vedrører én enkelt sort jordbær, ikke den af Kommissionen foretagne analyse, der vedrørte hele markedet for frosne jordbær og ikke en eller anden vilkårligt valgt sort.

17 Ifølge Domstolens faste praksis (jf. dom af 12.4.1984, sag 345/82, Wünsche, Sml. s. 1995, præmis 21, og af 29.2.1996, forenede sager C-296/93 og C-307/93, Frankrig og Irland mod Kommissionen, Sml. I, s. 795, præmis 32) skal det undersøges, om Kommissionens vurdering af situationen på det omhandlede marked er åbenbart urigtig.

18 Herom bemærkes først, at det ikke bestrides af Binder, at den aftale om selvbegrænsning af udførslerne af frosne jordbær, som blev indgået mellem Polen og Fællesskabet for produktionsåret 1989/90, ikke blev overholdt, og at der ikke blev opnået enighed om indgåelse af en tilsvarende aftale for produktionsåret 1990/91.

19 Det fremgår endvidere af de officielle statistikker, Kommissionen har fremlagt, at indførslerne af frosne jordbær til Fællesskabet fra slutningen af første kvartal 1990 nåede op på en tilsvarende mængde som indførslerne i hvert af de to foregående år. Samtidig med denne stigning i importmængden, der næsten udelukkende skyldtes indførsler fra Polen, indtraf der et væsentligt fald i importpriserne i samme periode, som udgjorde omkring 30%.

20 Binder's dokumentation under sagen godtgør ikke, at stigningen i indførslerne fra Polen hovedsagelig, eller ligefrem udelukkende, skyldtes, at Fællesskabets produktion ikke kunne opfylde EF-industriens behov for forarbejdning. For det første fremgår det ikke, at det var udelukket for forarbejdningsvirksomhederne at substituere de jordbær, der blev fremstillet i Fællesskabet, med dem, som blev indført fra Polen. For det andet kan, som generaladvokaten har fremhævet i punkt 36 i sit

forslag til afgørelse, den utilstrækkelige fællesskabsproduktion ganske vist forklare stigningen i importmængden, men den kan ikke forklare det fald i importpriserne, der indtraf i løbet af første kvartal 1990. Det er tværtimod mere sandsynligt, at lave importpriser vil tilskynde forarbejdningsvirksomheder til i højere grad at anvende indførte produkter.

21 Desuden kan Binder ikke med føje påberåbe sig den prisudvikling, som fandt sted, efter at beskyttelsesforanstaltningerne var trådt i kraft, til støtte for at gøre gældende, at betingelserne for deres vedtagelse ikke var opfyldt. Det bør i øvrigt her fremhæves, som generaladvokaten har anført i punkt 40 i sit forslag til afgørelse, at gennemsnitsprisen på frosne jordbær indført fra Polen var lavere i 1990 og 1991 end i 1989 i modsætning til det af Binder hævdede.

22 Under disse forhold har Kommissionen ikke gjort sig skyldig i et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at der var risiko for alvorlige forstyrrelser af Fællesskabets marked, som kunne bringe målene i EF-traktatens artikel 39 i fare.

Begrundelsen for de omtvistede forordninger

23 Binder har gjort gældende, at det ikke fremgår af betragtningerne til forordningerne, hvorfor minimumspriserne blev indført, og at de ikke giver grundlag for at efterprøve, om Kommissionen har taget hensyn til kriterierne i artikel 1 i forordning nr. 521/77.

24 Kommissionen og den spanske regering har gjort gældende, at det fremgår af betragtningerne til de omtvistede forordninger, hvorfor de anfægtede foranstaltninger blev indført og opretholdt.

25 Ifølge Domstolens faste praksis (jf. bl.a. førnævnte dom i sagen Frankrig og Irland mod Kommissionen, præmis 72), skal den begrundelse, som kræves efter EØF-traktatens artikel 190, tilpasses den pågældende retsakts karakter. Det skal klart og utvetydigt fremgå af begrundelsen, hvilke betragtninger den institution, som har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte kan gøre sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning, og Domstolen kan udøve sin kontrol.

26 I den forbindelse bemærkes, at det fremgår klart af betragtningerne til de omtvistede forordninger, at Kommissionen har vedtaget og opretholdt ordningen for importminimumspriser på grund af dels de risici for markedsforstyrrelser, som var opstået ved, at de med eksportlandene indgåede priser ikke blev overholdt, dels den mærkbare stigning i importmængden samt den omstændighed, at prisniveauet for de indførte produkter var væsentligt lavere end for fællesskabsprodukterne.

27 De omtvistede forordninger er derfor ikke behæftet med en begrundelsesmangel.

De trufne foranstaltningers proportionalitet

28 Binder har for det første gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat proportionalitetsprincippet, da den vedtog forordning nr. 2198/90, idet den forsømte at fastsætte forskellige importminimumspriser efter de enkelte kategorier af frosne jordbær i modsætning til, hvad den gjorde i forordning nr. 3797/90.

29 Heroverfor har Kommissionen og den spanske regering indvendt, at Fællesskabets myndigheder skulle træffe beskyttelsesforanstaltninger for hele markedet og ikke for en eller anden vilkårligt valgt sort af jordbær. Kommissionen tilføjer, at de polske myndigheder ikke på daværende tidspunkt var i stand til at udstede importlicenser, som muliggjorde en kontrol med kvaliteten af de indførte frosne jordbær,

hvorfor det var umuligt at foretage en differentiering. I øvrigt var der blevet foretaget en differentiering, så snart de polske myndigheder havde indført en kontrolordning, som muliggjorde dette.

30 Det fremgår af de dokumenter, der er fremlagt under sagen, at de polske myndigheder, inden de omtvistede beskyttelsesforanstaltninger blev iværksat, havde forpligtet sig til, at de polske eksportører overholdt en vis gennemsnitspris ved eksporten, der blev aftalt for hvert enkelt produktionsår og fastsat for frosne jordbær som helhed uden hensyn til deres kvalitet. Det fremgår endvidere, at de polske myndigheder ikke i perioden frem til den 1. januar 1991 var i stand til at sikre en kvalitetskontrol med de udførte jordbær, navnlig ved udstedelse af eksportlicenser herfor, hvorfor Fællesskabets toldmyndigheder ikke indtil dette tidspunkt var i stand til at sikre en effektiv og ensartet kontrol med minimumspriserne på indførte jordbær, fastsat efter kvalitet. Under disse forhold kunne Kommissionen uden at komme i strid med proportionalitetsprincippet med føje beslutte at fastsætte en minimumsimportpris, som ikke var afpasset efter de indførte jordbærs kvalitet, men kun efter metoden for forarbejdningen heraf.

31 Binder har for det andet gjort gældende, at minimumspriserne var fastsat i ecu og omregnet til national valuta efter de landbrugsomregningskurser, som er fastsat i artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85 af 11. juni 1985 om regningsenhedens værdi og om de omregningskurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik (EFT L 164, s. 1). Ifølge Binder medførte anvendelsen af disse omregningskurser en vilkårlig forhøjelse af minimumsimportpriserne, udtrykt i national valuta, i forhold til det beløb, disse priser ville have andraget, såfremt omregningen var sket på grundlag af den centralkurs, som er fastsat for den nationale valuta i forhold til ecu.

32 Kommissionen hævder i den forbindelse for det første, at det var nødvendigt at anvende landbrugsomregningskurserne som følge af artikel 1, jf. artikel 2, i forordning nr. 1676/85. Denne beregningsmetode, som medførte en forhøjelse af importpriserne på mellem 13 og 14%, var begrundet i nødvendigheden af en fornyet

justering af importpriserne, som ikke havde været ændret i to år i henhold til de aftaler om selvbegrænsning, der var indgået mellem Kommissionen og Polen.

33 Herom bemærkes, at omregningen af beløb, udtrykt i ecu, til en medlemsstats nationale valuta ifølge artikel 2, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1676/85, hvad angår retsakter vedrørende den fælles landbrugspolitik, foretages ved hjælp af landbrugsomregningskurserne. Disse retsakter omfatter retsakter, der direkte eller indirekte har hjemmel i EØF-traktatens artikel 43 [jf. samme forordnings artikel 1, stk. 2, litra a)]. Følgelig skulle de minimumsimportpriser, som var fastsat i de omtvistede forordninger, fastsættes i importmedlemsstatens valuta ved hjælp af landbrugsomregningskurserne.

34 I betragtning af de gennemsnitspriser, der var fastsat i selvbegrænsningsaftalerne for de foregående produktionsår (845 ECU pr. ton for produktionsåret 1986/87; 860 ECU pr. ton for produktionsåret 1987/88 og 880 ECU pr. ton for produktionsårene 1988/89 og 1989/90) og de anfægtede foranstaltningers karakter af beskyttelsesforanstaltninger, findes det tillige ikke godtgjort, at det beløb på 88 ECU pr. 100 kg, som var fastsat i forordning nr. 2198/90 for frosne jordbær uden tilsætning af sukker, eller det beløb på 92 ECU pr. 100 kg, der var fastsat ved forordning nr. 3797/90, overskred det niveau, som var nødvendigt for at sikre, at beskyttelsesforanstaltningerne ville blive effektive, således som det kræves efter Domstolens praksis (jf. dom af 11.2.1988, sag 77/86, National Dried Fruit Trade Association, Sml. s. 757, præmis 22).

35 Binder har for det tredje gjort gældende, at den periode, beskyttelsesforanstaltningerne varede, var urimeligt lang. Efter Binder's opfattelse oversteg importpriserne fællesmarkedspriserne allerede i slutningen af 1990, hvorfor beskyttelsesforanstaltningerne burde have været ophævet med virkning fra den 1. januar 1991.

36 Kommissionen og den spanske regering har gjort gældende, at selv om importpriserne oversteg fællesmarkedspriserne, var der stadig risiko for markedsforstyrrelser indtil slutningen af 1991, da vilkårene for produktion og udførsel til tredjelande ikke havde ændret sig. Kommissionen henviser i den forbindelse navnlig til, at der ikke inden for denne periode var indgået nogen aftale med myndighederne i eksportlandene.

37 Binder anfægter kun den omstændighed, at de omtvistede foranstaltninger blev opretholdt efter udgangen af 1990, hvorfor selskabet med sin argumentation ikke anfægter forordning nr. 2198/90, som ikke længere fandt anvendelse efter dette tidspunkt. Desuden skete der ikke i hele den periode, hvorunder forordning nr. 3797/90 fandt anvendelse — og som blev forlænget i to omgange — nogen væsentlig ændring af vilkårene på Fællesskabets marked, navnlig ikke af vilkårene for indførsel af frosne jordbær fra tredjelande. I særdeleshed var det stadig ikke lykkedes for Fællesskabets myndigheder at indgå aftaler med tredjelande om vilkårene for indførsel af disse produkter til Fællesskabet. Det fremgår i øvrigt af de dokumenter, som er fremlagt under sagen, at stigningen i indførslerne fra Polen fortsatte i hele den omtvistede periode, og at priserne på disse produkter fortsat var kendeligt lavere end priserne på Fællesskabets produkter. Under disse forhold kan den periode, i hvilken beskyttelsesforanstaltningerne varede, ikke anses for urimeligt lang.

38 Det må derfor fastslås, at gennemgangen af de præjudicielle spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 2198/90 og forordning nr. 3797/90.

Sagens omkostninger

39 De udgifter, der er afholdt af den spanske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag,

der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Finanzgericht Baden-Württemberg ved kendelse af 6. juli 1994, for ret:

Gennemgangen af de præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2198/90 af 27. juli 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af frosne jordbær og hindbær og foreløbigt konserverede jordbær og hindbær med oprindelse i Polen eller af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3797/90 af 21. december 1990 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse, delvis forarbejdede røde frugter med oprindelse i Polen og Jugoslavien.

Edward Puissochet Moitinho de Almeida

Sevón Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. juni 1996.

R. Grass D.A.O. Edward

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling